

A n'els homes del segle XX

Ja del Progrés la Roda gegantina
am bronzenta carrera's desenfrena
y l'home assobre d'ella rápit corra
admirantse de tantes maravelles;
y el seu cervell com burja infatigable
remou y busca sempre noves ombres
ahont l'Humanitat va á descansarhi
y's complau baix un cel de coses noves;
L'ART adevant de tot am llors corona
á n'els fills somniadors de nostre terra
y més enllá la CIENCIA, una faldada
dona d'invents, que'l gran TREVALL aplega;
y en les ciutats y viles remoreja
aquest Progrés am veu axordadora
y ses gorjes altívoles, glopades
de fum llensan, que'l cel tot ennuvolen.

Oh, segle vint! edat d'exuberancia
en que la vida á dolls per tot escampa.
¡Jo't salut! Jo admiro á tots los homes
que'n lo teu temps y á ton impuls trevallen.
No es ton Progrés lo Bou de l'edat verge
que mandrós caminava á pás de segle;
es el vértich furiós, es la ventada
que n los cimats altius de la montanya
del SABER, se'ns endú, per'admirantse.
Sembla que'l mon en aquest segle vulga
transformarse en palau gegant, hont regnin
fins l'últim grau les perfeccions humanes.
Som avuy en la GRAN APOTEOSIS
de la VIDA de la TERRA, y ans de rómprers,
per tornar ser polsera, fum y aire,
dona l'últim sospir y amb ell envia
regilims de progrés, que per la nostra
Humanitat es l'últim bés de vida.

¡Homes del segle vint! ¡Deus de la terra!
¡Senyors del llamp! ¡Dominadors de l'aygal!
¡Coneixedors del cell! ¡Germans del vértich!
¡Alseu lo front, desafieu lo génits
més potents que l'infern puga tenirne,
que vosaltres sou DEUS, reys de la forsa,
sou los gegants del mon y vostre Ciencia,
ja ho acapara tot y TOT es vostre!

Més, no; no feu tal cosa. No les lluytes
volguéu, am los titans d'altres esferes;
sinó qu'al cel, portau vostres mirades
y agraphits déu mercés per tantes coses
al Gegant més gegant que tots vosaltres!!
Escéptichs, ignorants, j'há arribat l'hora
de véurer clarament Un que negáveu,
ja que voléu mirar sols á la terra
miréuhi avuy; pró, feune comparansa!!
Si el món es gran y dintre d'ell los homes
grans se feren també, ¡quant gran deu ésser
el qui feu l'Univers y eixa mar d'ayre
y d'éter hont flotant, tots los mons voltan!!
Si vosaltres titans d'aquesta terra
que conexeu les lleys qu'ÉLL dongui un día,
Sent reys com sou, podeu desaparèixer
si dona un crit, y el mon s'obre y engola
homes, rius y montanyes y al tancarse
deixa per sobre sols runa y despulles,
diheu ¿quí serà ÉLL que fé aixó pugui?
¿Quant serà'l seu poder que'l poder vostre
am tot ser tan gran sempre qu'ÉLL vulgui
baix sos peus com juguet s'os hi destrossi?

L'Amador compadit de la miseria
que tenim en lo mon, una gospira
del FOCH del seu poder nos don, y naltres
debem portá'n el cel nostres mirades
y agraphits dar mercés per tantes coses
al Gegant més gegant que tots los altres.

E. Margarit.

De ma Miranda

La meva superstició

Caríssims y benvolguts llegidors meus: Vo-
salties, á qui jo havia promés desde les colum-
nes d'aquest periódich, en lo día de son naixem-
ent, imposar dels *experiments* que desde ma
Miranda fés, de coses per molts de vosaltres
ignorades y bescantar, alabant ó fuetejant, els
vostres actes y els dels altres, segons la seva
categoria, haureu estranyat, no ho dupto, hau-
reu quedat *esma-perduts* y *espifiats* al véurer
que jo que vos havia promés dir *aixó, alló*, y
lo de més enllá, hagués restat completament
mut y sense donar senyals de vida.

Estich seguríssim que *sobre* de mí han cay-